

SERBÜLENT ŞENGÜN
Sesini Biraz Açabilir miyim?

SERBÜLENT ŞENGÜN 1974'te Ankara'da doğdu. Babasının görevi nedeniyle dört ülkedeki beş şehirde yedi farklı okulda okudu. ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde lisans, Bilgi Üniversitesi İşletme Bölümü'nde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Finans, dış ticaret, spor ve hukuk sektörlerinde çalıştı. Çeşitli dergilerde spor ve spor ekonomisi üzerine makaleleri yayımlandı. *Piknikte Dömvole* (İletişim Yayınları, 2007) isimli derlemede bir makalesiyle yer aldı. Evli ve bir kız çocuğu babası.

İletişim Yayınları 3044 • Bugünün Kitapları 262

ISBN-13: 978-975-05-3150-7

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Kıvanç Koçak

KAPAK Özgür Alican, Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SERBÜLENT ŞENGÜN

Sesini Biraz Açabilir miyim?

Küreselleşme Öncesi Dünyanın
Müzikal Hikâyesi

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR	7
Giriş	9
Stockholm (Şubat 1978 - Eylül 1981)	11
Dil	12
Teknolojik aletler - ses ve görüntü sistemleri	17
Kıyafetler	22
Arabalar	26
Spor etkinlikleri	31
Oyuncaklar	39
Toplu taşıma ve televizyon	44
Yaşam alanı - arkadaşlık	50
Ankara (Eylül 1981 - Eylül 1983)	55
Televizyon	55
Okul	60
Spor etkinlikleri	65
Çizgi romanlar	69
Tel-Aviv (Eylül 1983 - Mart 1986)	79
Radyo	79
Okul	86

Arabalar	95
Ekonomi - para birimleri	103
Kıyafetler	107
Spor etkinlikleri	113
Teknolojik aletler	117
İstanbul - Gümülcine (Mart 1986 - Haziran 1987)	127
Okul	127
Yaşam alanı - mahalle	137
Televizyon	146
Yolculuk - toplu taşıma - uzun yol	152
Ekonomi - sokakta ticaret	160
Teknolojik aletler	169
Uluslararası politika	176
Spor etkinlikleri	180
Ankara (Eylül 1987 - Eylül 1989)	185
Yaşam alanı - toplu konutlar	185
Okul	190
Televizyon-kıyafetler	195
Yolculuk - tatil	200
Spor etkinlikleri	205
Nürnberg (Ağustos 1989 - Mart 1991)	211
Televizyon	211
Okul	216
Teknolojik aletler	223
İrkçılık	227
Uluslararası politika	233

TEŞEKKÜR

Bana küçük bir çocukken kitap ve müzik sevgisi veren ane ve babama, beni yazmaya en çok yüreklendiren arkadaşlarım Mehmet, Emrah, Alev, Nazire, Pelin, Barış ve Ayşe'ye, bana ilham veren kızım Ceren'e ve 20 senedir en saçma teşebbüslerimde bile yanımda olan koca kalpli Tuğbam'a teşekkürlerimle.

Giriş

Bugünün dünyasının göçmenlerindenim.

İki kutuplu bir dünyaydı benim doğduğum. Zaman içerisinde o kutuplardan biri kendini yok etti. Tek kutbun yok olduğu günlerde, dünyanın küresel fikirlerin ışığında ilerleyeceği yeni bir döneme geçildiği dillendiriliyordu. Bu yeni dönem başladıktan kısa süre sonra da hayatımıza internet girdi. İnternetle dünyanın küresel bir köye dönüşeceği iddia edilmişti. Bugün geldiğimiz nokta, bu denilenlerle tam örtüşmüyor: Ne dünya küresel fikirlerin ışığında ilerliyor ne de bir büyük küresel köye döndük. Küresel bir şeylerin olduğu kesin ama köy gibi masum bir ifadeyle bunu tanımlamak mümkün değil. Zengin semtleri, varoş mahalleleri, suç miktarının fazlalığı, kötü alışkanlıklar, trafik yoğunluğu ve öngöremediğimiz tehlikeleriyle bir büyük küresel metropol oldu dünya.

İşte bu kitap, küreselleşme söylemlerinin çoştığı dönemin hemen öncesini anlatma gayretinde. Kişisel bir pencereden ve kişisel anılar eşliğinde 1990'da biten iki kutuplu dünya sürecinin son 12 yılını aktarmaya çalıştım. Bir tür dönüşümün, başka bir döneme hazırlanan dünyanın, öznel bir hikâyesi. O dönem yaşım 4 ile 16 arasında değiştiğinden anıların ilk kısmı daha bulanık, son kısımları daha net oldu. Yine çocukluk ve er-

genlik döneneime denk geldiği için hikâyeyi üzerinden anlattığım objeler, etkinlikler ve kavramlar bir çocuğun yaşamının parçası olanlardan seçildi.

Belki de haddimi aşarak bu anı kitabının müzikale benzemesini istedim. Bunun tek bir sebebi var: Anlatmak istediğim dönemi müzikleri olmadan anlatamamam. Kitaptaki şarkılar, çoğu zaman dönemin en önemli şarkıları değil. Bazıları hatırlanmıyor bile olabilir. Hikâyeleri kendi çok sevdiğim şarkılar üzerinden anlatsaydım, kitabın içinde geçen şarkıların ciddi bir kısmı da olmazdı. Ama adları geçen şarkılar, anlatmaya çalıştıklarımı tamamlıyor diye düşündüm.

Kitapta QR kodları verilen şarkılar, bölüm içerisinde ismi geçen şarkılardan seçildi. Spotify'da oluşturduğum daha geniş bir çalma listesinde ise kitapta adı geçen tüm müzisyenleri ve şarkıları topladım. Belki kitabı okurken şarkıları da dinlemek isteyen olur diye düşündüm.

Spotify çalma listesi.

Bunun yanı sıra kitap mümkünse bir müzik albümüne de benzesin istedim; içinde farklı şarkılar barındıran bir albüm. Her bölüm kendi içinde bir şarkı olsun istedim. Böyle bakınca kitabın içinde hareketli şarkılar da, duygusal şarkılar da olabilir diye düşündüm. Ümidim bu şarkılarda insanların kendilerinden bir şeyler bulması...

Stockholm

(Şubat 1978 - Eylül 1981)

İnsan yaşadığı ülkeden, şehirden çıkıp, başka bir ülkedeki bir şehre yaşamaya gittiği anda dünya, insanın gittiği yer ve kendi şehri arasındaki bir karışıma döner. Kendi şehirden çıkmış insan daha önce geçtiği her yerden parçalar taşır içinde, bulunduğu hiçbir yere tamamen ait olamaz. Bu durum, farkında olmadan “küreselleşmeye” başlamak bence ki, bazıları bu karışma haliyle çok erken tanışır. İşte ben de onlardan biriydim: Kelime hazinemim en fazla 250 olduğu günlerdi, 1978 Şubatı’nda 4 yaşımı doldurmama sayılı gün kala, mecburen küreselleşmeye başlamıştım.

Dışişleri Bakanlığı’nda idari memur olan babamın tayiniyle Ankara’dan İsveç’e, Stockholm’e gelmiştik. Babam Stockholm Büyükelçiliği’nde görev yapacak, biz de birçok girişi olan birbirine yapışık apartmanlardan oluşan bir İskandinav sosyal konut projesindeki evimizde yaşayacaktık. 40 metrekare, iki odalı bir evdi. Dünyanın farklılıklarına dair ilk öğrendiğim şey de bu oldu: Dünyada farklı yapı tipleri vardı. Bundan sonraki yaklaşık 4 sene boyunca bu coğrafyada yerel ve küresel olanı kendimce anlayacaktım. Tabii birçok şeyi de ancak bir çocuğun kavrayabileceği kadar anlayacaktım...

Dil

Ankara'dan hatırladığım son şeylerden biri annemlerin bana “Oğlum, insanlar sokakta sana sağcı mısın, solcu musun diye sorarlarsa ‘Biz iki taraftan da değiliz’ de onlara” demeleriydi. Henüz 4 yaşımı bile bitirmemiştim, sağ elimin ya da sol ayağımın hangisi olduğuna dair bile bir fikrim yoktu. Ama başka insanların, ne demek olduğunu bilmediğim “sağcı” veya “solcu” oldukları için insanlara zarar verebileceklerini ya da zarar görebileceklerini anlamıştım. Korkmuştum. Uyum sağlamıştım. Kimse bana sormamıştı bu soruyu ama sorsalardı da cevabı biliyordum. 1978'den sonra sağ ve sol gruplar arasındaki olaylar daha da şiddetlenecekti ama olayların şiddeti daha azken bile anneler-babalar çocuklarını potansiyel kötülüklerden uzak tutmak için kimliklerini saklamalarını istiyorlardı.

İşte böyle endişe dolu, biraz puslu ve nispeten gergin bir dünyadan, elektronik davullara, bas yürüyüşlerine, şarkı söylerken rengârenk ve acayip kıyafetler giymenin sanki zorunlu olduğu disko çağının zirvesine, İsveç'e ışınlanmışım. Küçük zihnimde “bizim oralar” ile “dünyanın geri kalanı” arasındaki farkı anlamaya başlamıştım. Günlük yaşamın içindeki nesnelere, insanların konuşma ve davranış biçimlerinde, özel günlerde, spor mecralarında, insanların daha önemli bulduklarıyla önemsiz bulduklarının ayırımında hep farklar oluyordu. Farklı bulduğum şeyler dünyayı başka şekilde anlamama, dünya dediğimin kendisinin “karışmış” ve farklı bir şey olmasına sebep oluyordu. Artık ben de birçok yere ait olup hiçbir yere tam ait olamayacaktım.

Küçük bir çocuğun bile anlayacağı ilk fark elbette dildi. Küreselleşmenin olmadığı bir dönemde de dünyaya uyum sağlamaya çalışmak vardı. Tıpkı bugün gibi, o zamanlarda da uyum sağlamanın ilk şartı, kendinizinki dışındaki dilleri konuşabilmekten geçiyordu. Bu “dil” dünyanın önemli bir kısmı için, tıpkı bugün gibi o dönemde de, İngilizceydi.

İnsanların bir dili öğrenme ve konuşma yaklaşımlarında farklılık olduğunu hayatım boyunca gözlemledim. Mesela, da-

ha üç-beş kelime söyleyebildiği dönemde bile büyük cesaretle konuşmaya çalışanlar ve kafa göz yarararak karşıdakine derdini anlatanlar olduğu gibi; aslında denese bir seferde bir paragraf konuşabilecek bazı insanların, özgüven eksikliklerinden ötürü ağızlarını açmadıklarına çok şahit oldum. Oysa müzik seven insanların, konuşmakla ilgili ürkeklikleri bile olsa, bir şarkı söz konusu olduğunda, uydura uydura söylemekle ilgili bir sıkıntıları olmadığını rahatlıkla iddia edebilirim. En azından yalnız başlarıymayken ya da etraflarında kendileriyle aynı düzeyde dil bilen insanlar varken hiçbir kaygı taşımadıklarını söyleyebilirim. Çünkü uzun yıllar bilmediğim dillerdeki şarkı sözlerini ben de kafama göre uydurdum! Üstelik bunu her ortamda, o dili bilen insanlar varsa bile utanmadan yaptım. Söz uydurmaya dair hatırladığım ilk ve en canlı örnek, üç erkek kardeşten oluşan Bee Gees'den *Stayin' Alive* (1978) idi. Şarkı disko çağını anlatan filmlerin en başarılılarından "Saturday Night Fever" in "soundtrack"inde/film müziği albümünde yer alıyordu.

Stayin' Alive o kadar güzel bir şarkıydı ki, her çocuğun o şarkıya eşlik etmek için istediği kadar uydurma hakkı zaten olmalıydı. Melodik ve oynak bir gitar riffi, fazla yüksek sesli olmayan ama sağlam bir davul ritmi, abanmayan bir bas ve destek hizmeti gören klavyelerle girdiğinde, o giriş uzun süre devam etse şarkıyı bilmeyenleri bile istemsizce hareket ettirirdi. Keramet sadece melodinin oynaklığında değildi, o zaman için pek de yapılmayan şekilde falsetto sesiyle önce Barry Gibb sözlere giriyor, daha sonra diğer kardeşleri vokallere başlıyor ve şarkı bambaşka bir havayla devam ediyor; nakarat akılda kalıcı bir melodiyle "Stayin' alive, stayin' alive, ha-ha-ha-ha stayin' alive"dan oluşuyordu. Özetle dans ederek "Hayatta kalıyorum" diyordu. Dans etmenin, yetişkin sıkıntılarını giderme reçetesindeki en etkili ilaç olduğunun düşünüldüğü zamanlardı.

Stayin' Alive,
Bee Gees.

İşte bu şarkıyı duyduğum ve melodisini kafama kazıdığım, bununla da kalmayıp mırıldanmaya başladığım ilk günden iti-

baren şarkıda her “Stayin’ alive” dendiğinde ben de “Şeydüven” diyordum: “Vırınırı mırınırı vırınırı fırınırı Şeydüven Şeydüven”, “Ripisini sıpısını rıpısını şıpısını Şeydüven Şeydüven”, “Ha ha ha ha Şeydüveeeeeen” ... Dans etmek sadece yetişkin sıkıntılarını gidermenin ilacı değildi; sözleri uydurma becerisiyle birleşince dans etmek, çocuklar için evde tek başına ya da grup olarak eğlenmenin bir yöntemi de oluyordu. Bir şarkının bilmediğin dildeki sözlerini uydurmak, ister kendi ülkende ister başka ülkede olsun, küreselleşmenin ilk ve en kolay adımıydı. Kaldı ki, bana o zaman sorsaydınız, Bee Gees’in de zaten “Şeydüven” dediğini iddia edebilirdim. Gerçi bir şarkıyı uyduruyorsanız, uydurduğunuz şeyin gerçek olması da zaten umrunuzda olmaz. Müzikten zevk alabilmek, dil bilme kaygısını baskılayıp, uyum sağlamaya doğrudan katkı sağlar.

Stayin’ Alive ve onun üzerinden Bee Gees’e sevgi duymamın bir diğer sebebi de onların kardeş olduklarını öğrenmemdi. Evet, şarkı güzeldi ama diğer yanda da “Ne güzel, ailece şarkı söylüyorlar” diye düşünmüştüm. İnsan çok küçükken, arkadaş kavramı sadece arada sokakta gördüğün ve bir-iki oyun oynayıp herhangi bir derinlik yaşamadığın yaşitlarına karşılık düşerdi. Dolayısıyla arkadaşlık küçük yaşlarda çok önemli bir değer değildi. Değerli olan herkes aile diye tanımlanan kümenin içerisindeydi. Tam da bu değerliliğin içerisinde kardeşleriyle beraber müzik yapan adamlar çok daha sempatik geliyordu. Diğer yandan kardeş oldukları için aynı evde yaşadıkları, sabahları anneleri tarafından hazırlanan kahvaltıyı yaptıkları, akşam da televizyon karşısında bıçağın ucuna takılarak ikram edilen meyveleri beraber yediklerini varsayıyordum. Gerçi nasıl kardeşti bu Gibb kardeşler o da ayrı, hiçbiri birbirine benzemiyordu ki! Barry yakışıklı, Robin oynak ama çirkin, Maurice ise sadece kardeşleri olduğu için ve dışarda kalmasın diye gruba alınmış gibiydi. Maurice’e karşı hislerim karışık. Bazen, hisli yanım ağır bastığında kendisine grup içerisinde az görev verildiği için üzülüyordum. Yalandan eline gitar vermişler gibiydi. Bazen de gıcık yanım ağır bastığında, “Bu da tembel tembel bir şey yapmadan haybeye sevgi görüyor” diye uyuz oluyordum.

Stayin' Alive'ın içinde yer aldığı "Saturday Night Fever" filmi, tesadüfen de olsa şahitlik ettiğim küresel fenomenlerin ilki olan diskonun sembolü olmuştu. Bir dönemin içinde yaşarken bazı popüler kültür fenomenlerinin kudretini ve etkisini o zaman diliminde algılayamıyoruz. Üzerinden yeterince zaman geçtikten sonra o dönemde yaşanan dönüşüm daha net anlaşılabilir. Dansın, ışıltılı kıyafet ve mekânların öneminin artmasında "Saturday Night Fever" filminin ve filmin müziklerinin yeri oldukça önemliydi.

O zaman ne kılık kıyafetleri ne diskoları ne dans pistlerini, ne de bunların sembolik önemini anlamıştım elbette. Aynı şekilde ne Bee Gees'in ne de John Travolta'nın bu bağlamdaki rolünü. Benim dans pistim evimizin salonunda koltuk, kanepeler, televizyon ve masadan geriye kalan yaklaşık 2 metre kareydi, kıyafetim de muhtemelen pijamaydı. Ama zaten bu büyüklükteki fenomenlerin gücünün ispatı da, o küçük salonlardaki pijamalı çocuklara kadar inebilmelerinden anlaşılabiliriyordu.

"Saturday Night Fever" ve Bee Gees fark ettirmeden, bir yandan içinde bulunduğum ülkeye, diğer yandan da yerel alışkanlıklarımın dışında küresel kültüre zihinsel entegrasyonumda bana yardımcı oluyordu. Bu entegrasyona yardımcı olan, hatta yol gösteren bir müzik grubu daha vardı: ABBA.

ABBA dünyaca ünlüydü, ABBA müzikal olduğu kadar görsel olarak da ilgi çekiciydi ve en önemlisi ABBA İsveçliydi. Küreselleşme yerel olanı küreselin içerisine çekebiliyordu. Anladığımız kadarıyla dil bunun için şarttı. ABBA, tüm İsveçliğine rağmen İngilizce şarkılar söylüyordu. Bir dil üzerinde mutabık kalınca dünyada işler de daha kolay yürütülebiliyor gibiydi. İlginç olan şeydi, küreselin içinde yerel bir şey eriyince, küresel de artık değişmiş oluyordu. İstersek hepimiz onun parçası olabilirdik, bunu görüyorduk. Tersten bakınca da, belki de aynı dili konuşabilirsek her şey daha güzel olacaktı. ABBA, şarkıları ve kıyafetleriyle küreselleşirken, küresel olanın tanımını da kendince değiştiriyordu.

ABBA, 1974 Eurovisionu'nda *Waterloo* ile uluslararası yıldızlık ligine atlanmış, en parlak dönemini ise bizim de İsveç'te ol-

Dancing Queen, ABBA.

duğumuz dönemde yaşamıştı. Daha önce *Dancing Queen* (1976), *Money Money Money* (1976), *Knowing Me Knowing You* (1976), *Take A Chance On Me* (1977), *Thank You For The Music* (1977) gibi birçok başarılı şarkıyı piyasaya sürmüşlerdi. 1979'da ise "Voulez-Vouz" albümü piyasaya çıkmıştı.

Albümün piyasaya çıktığı dönemde sürekli televizyondalardı. İsveççeyi sökmediğim o günlerde sık sık sakallı (Benny Andersson) ve çarpık gülüşlü (Bjorn Ulvaeus) iki adamı ve biri sarışın (Agnetha Faltskog) diğeri kızıl (Anni-Frid Lyngstad), birbirinden güzel iki kadını sık sık televizyonda bir şeyler anlatırken izliyordum. İsveç televizyonunda İsveççe konuşup, sonra İngilizce şarkı söylüyorlardı. Başka ülke televizyonlarında konuşuyorlar mıydı bilmiyorum ama başka ülke televizyonlarında da şarkıları çalınıyor gibiydi.

Voulez-Vouz, *Does Your Mother Know* ve albümden ayrı "single" olarak çıkan *Gimme Gimme Gimme* 1979'un en popüler ABBA şarkılarıydı. Dönemin doğasına uygun ritim ve bas altyapıları, bol bol çift sesli vokal ve dolu dolu düzenlemeler şüphesiz çok etkileyiciydi ama ABBA'nın müziğini dünya çapında özel kılan esas unsur melodilerdi. Şarkı sözleri, anadili İngilizce olmayan insanlar tarafından yazılmıştı. Çoğu zaman kafiyeye fazla önem verilmiş gibiydi ve bakıldığında derin kollar değil, disko çağında gezen tozan, eğlenen insanlara göre hikâyeler anlatılıyordu. Ama melodiler o kadar güçlüydü ki, yazdıkları şarkıların birçoğu zamanın sınavını başarıyla verip bugünlere kaldı. Melodilerin güzelliği yetmezmiş gibi, şarkılarda kullanılan armoni de son derece zengindi ve klasik müzik armonisi hissi uyandırıyor. Bana göre en ilginç ise ABBA'nın müziğinde en eğlenceli yerlerde bile bir melankoli hissinin olmasıydı. Yani *Gimme Gimme Gimme* gibi özünde eğlence vaat eden şarkıların bile altında bunalımlı bir insan hali vardı. Bu da herhalde küresele çaktırmadan giren İsveç melankolisiydi.

ABBA, müziğin dışında da kendini belli ediyordu. Kılık kıyafetleri, televizyon ekranından şahit olduğumuz sahne perfor-

manslarıyla Batı'nın ışıltılı zamanlarının anlatımı için ideal bir örnekti. 1970'li yılların sonları fazlasıyla ışıltılıydı başka ülkelerde, en azından Türkiye'ye göre. Ben salonumuzda dans ederken, uzakta kalan ülkemdeki çocuklar muhtemelen annelerinin tembihlerine uyararak, bakkala giderken kimliklerini saklıyorlardı. İnsan 5 yaşındayken bile uyum sağlıyordu. Yerine göre bazen korkuya, bazen dansa.

Teknolojik aletler - ses ve görüntü sistemleri

İsveç'e gitmeden önce yaşadığımız Ankara-Cebeci'deki evimizdeki teknolojik donanımımızı hatırlamıyorum. Eski fotoğraflarımdan birinde siyah-beyaz bir televizyonunun önünde oturmuşum. Bu da evimizde bir televizyonun varlığını garanti ediyor. E, illaki bir radyo da vardır, ondan da eminim. Ama başka herhangi bir medya teknolojisinin var olduğunu sanmıyorum.

İsveç'te ise öncelikle renkli televizyona, sonrasında da pikabı olan bir müzik setine terfi etmiştik. Yabancı olduğu bir ülkeye uyum için televizyonun, sosyalleşebilmek için ise müzik setinin önemi büyüktü. Plağımız az olsa da bir yerlerden gelen albümler ve karışık kasetlerle sürekli bir müzik düzeni oluşmuştu evde. Hayatta, kullanmayı öğrendiğim ilk alet bu müzik setiydi. Açma tuşuna basınca göstergelere ışık gelirdi. Bu ışıklar koca bir makineyi yönetiyormuşsun hissi verirdi. Sonra ayarlardan kaseti seçer, kasetliği açma tuşuna basar, onun "taaak" diye tok ve sert bir biçimde açılmasına her seferinde sevinirdim. İçine kaseti yerleştirdikten sonra üzerine bastırarak kapatırdım. Bastırırken de biraz sonra olacakları vaat eden "taaak" sesi gelirdi. "Play" tuşuna basıp, sesi sonuna kadar açardım. Evet, aşırı basitti ama 4-5 yaşında bir çocuk için paha biçilmez ve her seferde çok mutlu eden bir rutindi.

Karışık kasetlerden birinde tanışmıştım Donna Summer ve aslında o zaman fark etmesem de Giorgio Moroder ile. Giorgio Moroder, Donna Summer'ın şarkılarını da yazan prodüktörüydü. Müziği sadece klavyelerle yapmayı kafaya takmış, üstüne sadece insan sesi kullanan bir dönüşümcüydü. Belki disko-